

El front informatiu

La baralla intestina del PP es lliura també amb molta cruessa als mitjans de comunicació. Cadascun dels bàndols enfrontats explota les seues connexions periodístiques. Camps, la del gran diari de la dreta valenciana, 'Las Provincias', i la comprensió dels rotatius progressistes. Zaplana, un pamflet de poca tirada i menys qualitat, 'Diario de Valencia', i la seua gran obsessió, la televisió.

L'emplacament de Zaplana, polític que va començar a ordir Eduardo Zaplana des del mateix moment que va arribar al poder començava a clivellar-se el mes de setembre del 1999. María Consuelo Reyna, directora del diari ultraconservador *Las Provincias*, era destituïda per una traïció de la seua mateixa família, propietària del rotatiu. Reyna, que va ser la persona clau en el salt de Zaplana des de l'alcaldia de Benidorm a la presidència de la Generalitat Valenciana, venia poc temps després les seues accions al grup Correo (la major part de la família, però, quedava dins de l'accionariat i mantenia la majoria del capital), i creava, al setembre del 2000, juntament amb el seu marit, Jesús Sánchez Carrascosa, home de màxima confiança de Zaplana, *Diario de Valencia*.

L'ordre informatiu conservador, conduït amb mà de ferro per Eduardo Zaplana fins aquest moment, començava a escindir-se. *Diario de Valencia* seguia des del moment mateix del seu naixement la fórmula que durant més de vint anys havia aplicat Reyna al seu anterior diari: anticatalanisme visceral, atac a qualsevol signe de normalització lingüística i cultural, no deixar mai que la realitat aixafara una notícia i utilització constant dels insults personals. L'única diferència era que el nou diari, de tan escassa tirada que va acabar fora de l'OJD (Oficina de Justificación de la Difusión), era una tribuna des de la qual María Consuelo Reyna perdia quasi tota la decisiva influència que havia exercit durant un quart de segle. *Las Provincias*, a l'inrevés, començava una travessia que el convertiria, finalment, en un diari dretà a l'ús.

Aquest darrer diari va ser el primer que va gosar començar a atacar Zapla-

na (i, òbviament, de tots els mitjans progressistes escrits). Una política que culminava el mes de desembre passat, quan *Abc*, rotatiu del mateix grup que *Las Provincias*, intentava minar Zaplana en la cursa successòria d'Aznar exposant al descobert les pressions que l'expresident havia exercit sobre l'empresa Aguas de Valencia perquè aquesta invertira en aventures mediàtiques de dubtosa rendibilitat i garantida obediència al règim. El PP, a les ordres de Zaplana, eixia en tromba en plena precampanya electoral contra el diari *Las Provincias*, una política bel·ligerant que prompte pagaria qui ja era ministre de Treball. Els greuges d'aquest rotatiu amb Zaplana havien començat ja: *Diario de Valencia*, creat amb capital d'empresaris afins a Zaplana i mantingut amb quantioses ajudes públiques, llevava a *Las Provincias* uns pocs lectors decisius perquè aquest diari perdera el lideratge de vendes al País Valencià en favor de *Levante-EMV*.

Les relacions amb Francesc Camps eren molt diferents, com es demostraria des del moment que constituïa el nou Govern de la Generalitat i començava la guerra contra Zaplana. *Las Provincias*, des d'aquell moment, s'ha alineat amb contundència al costat de Camps. Les escomeses contra Zaplana han estat diàries, i la defensa del nou president valencià, també. Camps, però, s'ha trobat també amb el suport, o almenys la comprensió, dels principals mitjans escrits progressistes. Els principals columnistes d'aquests rotatius han pres partit per Camps en aquest enfrontament. A més, tampoc no han tingut cap problema a amplificar els missatges soterranis del nou executiu del PP, com ara el de publicitar l'enorme deute heretat de Zaplana

per fer evidents els problemes amb què es troba el nou Govern per concretar els seus projectes.

Els suports escrits de Zaplana són molt més magres. El més bel·ligerant és, sens dubte, *Diario de Valencia*, un pamflet de molt escassa tirada que, sota la batuta de Sánchez Carrascosa, compleix tanmateix una funció cabdal en les situacions de guerra psicològica: la distorsió informativa i l'atac personal incruent. L'altre suport de Zaplana és l'edició valenciana d'*El Mundo*, que va nàixer al País Valencià l'any 1997 sota l'empara de l'expresident.

L'histerisme informatiu de *Diario de Valencia* té també una explicació que connecta amb la gran obsessió de Zaplana i l'altre gran front on s'entaula la batalla informativa: la televisió. Sánchez Carrascosa, segons sembla, havia de ser un dels beneficiats d'un dels projectes inacabats de l'expresident valencià, la privatització de Canal 9. El concurs de privatització de la televisió autonòmica valenciana per franges horàries estava previst que culminara abans de les eleccions, però no es va poder dur a terme perquè ja en campanya hi havia reticències. El candidat a la presidència, Francesc Camps, va mantenir un eloqüent silenci que mostrava que hi estava en contra. Ni Camps ni cap dels seus col·laboradors s'hi han manifestat mai a favor. Després de ser elegit president, Camps va donar la seua primera i única entrevista fins a la data a Canal 9 i Ràdio 9 simultàniament, una mostra evident de la importància que donava a continuar mantenint el control d'aquests mitjans. A hores d'ara no s'ha iniciat el procés de privatització.

Canal 9, però, és un dels pocs feus que encara controla totalment l'expresident, i un dels principals maldecaps de Camps. El passat mes d'agost, el consell d'administració de Ràdio Televisió Valenciana confirmava en el seu càrrec el tàndem Genoveva Reig – Josep Vicent Villaescusa, d'estricta confiança de Zaplana. Reig, directora de Canal 9, és una periodista que ha fet tota la seua carrera a l'ombra del portaveu del Govern espanyol, a qui és fidel. Aquesta lleialtat es nota a la programació de l'emissora. Zaplana apareix molt més que el president

Genoveva Reig, directora de Canal 9, demostra dia a dia la seua lleialtat al ministre. Als informatius d'aquesta emissora Eduardo Zaplana apareix molt més que el president de la Generalitat Valenciana.

Zaplana intentarà de totes totes que la premsa estatal no publicite la polèmica

de la Generalitat als informatius de Canal 9. A Camps, per la seua banda, se li ha donat un premi menor (de moment) en la distribució del pastís audiovisual públic del País Valencià. El nou director de Ràdio Nou, Jesús Wollstein, és marit de Marta Torrado, regidora de l'Ajuntament de València (institució que està al costat de l'actual president del Consell i de la qual l'ara president va ser regidor). Els homes de Camps, amb la seua important presència en la presentació de la nova programació de Ràdio 9, demostraven que el reflotament de l'emissora de ràdio és un dels objectius del president.

A Zaplana, no li interessa la ràdio. El seu terreny de joc preferit, de sempre, ha estat la televisió. I, de moment, aquesta

partida la guanya ell, com es va demostrar el passat 22 d'octubre, quan Macarena Ferrandis va ser nomenada directora d'informatius de la delegació de TVE al País Valencià. Zaplana va moure a Madrid els fils de les seues connexions amb la televisió pública estatal perquè Ferrandis, una periodista amb una trajectòria lligada a Sánchez Carrascosa, fóra la primera directora d'informatius d'aquesta emissora que no forma part de la plantilla de treballadors de TVE. Ferrandis ha solucionat l'excés de protagonisme que hi tenia el president de la Generalitat.

El portaveu del Govern espanyol ha de tenir cura d'un altre front que seria el més perillós per als seus interessos, el de la premsa madrilenya. De moment, el sagnant enfrontament intern del PP al País Valencià no ha entrat més que amb sordina en la premsa estatal. Si es començara a explicar fil per randa aquest enfrontament en les pàgines dels rotatius de Madrid, es podria veure tocada fins i tot la fulgurant carrera política estatal d'Eduardo Zaplana.

Miquel Calvet